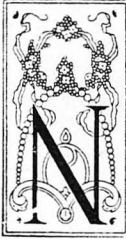

ΕΦΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. ΗΟRΜΕΥG

Τ' ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΜΑ

(Από τὸ σημειωματᾶριο ἐνὸς φυλακισμένου)

ΑΙ... Ἦταν ξεχωριστὰ ὄφραϊά !... Ἐίχε μάτια γλυκὰ καὶ ρομαντικά, ποὺ διὰν σὲ κίτταζαν ἐνωιοθεὺς νὰ στάξῃ μέσα στὴν καρδιά σου μὰ ἀνέφραρα στη ἰδρονί. Τὸ σῶμα τῆς ἦταν σάν σῶμα νεράιδας. Τὰ χέρια τῆς ἔμοιαζαν μὲ δύο κρίνα. Ναι, ἦταν ὀλη ὄφραϊά !... Μὰ τὸ ὠραιότερο ὄφρο ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Θεὸς ἢ ὁ Διάβολος —δὲν ξέρω— τὸ ποὺ ἀκαταμάχητο θέληγερὸ τῆς, ἦταν τὸ στόμα τῆς.

Τὶ στόμα, τί στόμα !... Πῶς νὰ τὸ περιγράψω !... Τὰ χεῖλη τὸν εἶχαν μὰ ἔκφρασι τόσο μεθυστική, τόσο ἠδονική !... «Ἐμοιαζαν σάν νὰ μεθοῦσαν ἀπὸ τὴν ἴδια τοὺς τὴν ἔλαψη», ὅπως λέει ὁ ποιητής... Ὅστε τοὺ μεγαλειότερον ζωγράφου τὸ πινέλο, ὅστε τοὺ ποὺ διάκριον γλύπτου ἢ ἐμίλη, δὲν σκεδιάσε ποτὲ ποὺ καλλίγομαμα χεῖλη.

Ναι, ἦταν ὀλη ὄφραϊά... Μὰ ὅσοι τὴν ἔβλεπαν, δὲν τὴν ἐρωτευόντουσαν οὔτε γιὰ τὰ μάτια τῆς, τὰ ποὺ γλυκὰ, οὔτε γιὰ τὸ σῶμα τῆς τὸ νεράιδεον, οὔτε γιὰ τὰ χέρια τῆς τὰ κρινένια... Ὅλοα τὴν ἐρωτευόντουσαν γιὰ τὸ στόμα τῆς, γιὰ τὸ θεῖο στόμα τῆς...

Ἦταν τόσο κάρωνο, ὅσο δὲν εἶνε τὸ ποὺ καθαῖρο ρομαντικόν... Ὁταν μεσάνοιγε, ἄφριε νὰ φαίνονται κἀτι μικρὰ δοντάκια, σάν μαρμαριάζαμα. Καὶ δὺ λασκαῖα σχηματίζοντουσαν σὺς γωνιές του... Ὅταν τὸ εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ στόμα τῆς, ἐνωιοσα μὰ ἀκατανίκητη δύναμι νὰ μὲ σέρη πρὸς αὐτὴ τὴ γυναίκα...

Ναι !... Ἦταν ὀλη ὄφραϊά !... Μὰ ἐπάγγον ἴσως στὴ γῆ κ' ἄλλα μάτια τόσο ὄφραϊ, σάν τὰ δικὰ τῆς... Ὑπάρχον ἀκόμα κ' ἄλλα χέρια τόσο λευκὰ σάν τὰ χέρια τῆς. Μὰ δὲν εἶνε δυνάτιον νὰ ἐπάγχῃ ἄλλο στόμα σὺν τόσο, σάν τὸ δικὸ τῆς !...

Ὁι καλλιτέχνες ποὺ τὴν ἔβλεπαν, τὴν παρακαλοῦσαν νὰ ποζάρῃ γιὰ ν' ἀποθανάτιον τὸ στόμα τῆς. Μὰ ἐκεῖνη δὲν δεχόταν ποτὲ.

Ἦταν περηφάνη κ' εἶχε βαρθεῖ περὶ ν' ἀκούη διαρκῶς ἕμνοος γιὰ τὰ χεῖλη τῆς.

Ἐγὼ δὲν τῆς εἶχα περὶ τίποτε... Ἐγὼ κίτταξα μόνον τὰ χεῖλη τῆς καὶ σιωποῦσα...

Μὰ σ' εἶμένα μόνον ἔδωσε τὰ χεῖλη τῆς.

Τὶ ἦταν τὸ φίλ ἐκεῖνον τὸν χεῖλόν; Τὶ ὄνειρο !... Τὶ μεθυσθόν !... Τὶ θαῦμα !...

Ναι... Ἐίμαι τώρα στὴ φυλακή. Ἐξομολόγησα... Μὰ καίτε ἀκόμα τὰ χεῖλη μου τὸ φίλ τοῦ στόματός τῆς...

Ἦμιον τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία...

Ἦσαν δικὰ μου τὰ χεῖλη ἐκεῖνα... Μοῦ χαμογέλοσαν, μοῦ μιλούσαν, ἐμένα μόνον φιλούσαν. Καὶ ἦμιον τόσο ζηλιάρης... Δὲν ἤθελα τὰ χεῖλη αὐτὰ νὰ χαμογελοῦν σὲ κἀνέναν ἄλλο. Δὲν ἤθελα νὰ μιλοῦν σὲ κἀνέναν... Δὲν ἤθελα νὰ τὰ κίτταξῃ κἀνεὶς ἄλλος ἐκτός ἀπὸ μένα, τὸ θεῖα ἐκεῖνα χεῖλη... Ζηλιεὶα κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν καθέμη τῆς... Δὲν ἤθελα νὰ βλέπῃ τόσο σιγὰ τὰ χεῖλη τῆς μέσα σ' αὐτὸν !...

Κ' ὄμωσ !... Κ' ὄμωσ !...

Ὁ, Θεέ μου... Πῶς ἔγινε αὐτό; Τὴν εἶδα ἔξαφνα νὰ φίλη ἕνα ἄλλο μ' αὐτὰ τὰ χεῖλη, ποὺ τὰ λήρηναι σάν τὴν πηγή τῆς ζωῆς μου... Ναι, ἀπ' αὐτὰ μόνον ἔλαφρα ζοῆ...

Πῶς νὰ μὴ γίνω κωλοδογός;

Πῶς νὰ μὴ γίνω τόσο τὸ φρεζὸ ἐγκλίμα ποὺ ἔκανα;

Ἐνα βράδι, καθὼς ἔπιπαινα μέσα σὸ μισρὸ γυασιωέζω σαλονάκι, ἀκούσα θυλιές, ψιθύρους...

Ἀμέσως κἀτι ἐπαπειθῆμα καὶ ἐσάθηκα...

Κίτταξα, κωμικῶς πῶσο ἀπ' τὴ μεγάλη βελουδινή κωμῆτινα, ποὺ ἦταν κωμωσμένη στὴν πόρτα. Καὶ εἶδα...

Ἐκεῖνη, ἡ ἀγαπημένη μου, ἡ πολυκαταμένη μου, ἡ γυναίκα μὲ

τὰ θεῖα χεῖλη, βροσάταν τὴν ἀγκάλια ἐνὸς ἄλλου... Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος τῆς φιλοῦσε τὰ χεῖλη !

Θεέ μου, πῶς δὲν φώναξα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸν σαρακαμῖο μου ;... Ὅστόσο, κρατήθηκα κ' ἀποκακρήθηκα... Ὑστερα, διὰν ὁ ἄλλος ἔφριε καὶ βροσῆρα μόνος μετὸ τῆς, τῆς εἶπα :

— Μ' ἀγαπᾶς πάντα; Πῆς μου. Εἶσαι δική μου, μόνον δική μου, πάντα δική μου; Εἶνε δικὰ μου, μόνον δικὰ μου γιὰ πάντα τὰ χεῖλη σου;

Κ' ἐκεῖνη μοῦ ἀπάντησε, χαμογελώντας, σάν πάντα :

— Μὰ ναι, σ' ἀγαπᾶ πάντα. Μὰ ναι, τὰ χεῖλη μου εἶνε μόνον δικὰ σου.

Πῶς τὰ εἶτε αὐτὰ τὰ λόγια;

Μὲ τί γλυκὸ χαμόγελο, σάν πάντα !...

Κι' ἐγὼ ἔβλεπα τὰ χεῖλη τῆς, καθὼς μοῦ μιλούσαν...

Πῶσο ἦσαν μαγευτικά καὶ τὴν ὄρα ποὺ ἔλεγαν φέμματα...

Τότε μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἔρωτα καὶ μῦθος, γεμάτη μ' ἕνα πάθος τρεμερὸ, τὴν ἀγκάλιασα καὶ δάγκωσα ἀχόρταγα, ἄγρια τὰ χεῖλη τῆς...

Τὰ δάγκωσα σάν τρελλός, σάν θηρίο καὶ, ἐνὸ αὐτὴ φώναζε καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια μου, ἐγὼ δάγκωνα ἀκόμα τὰ χεῖλη τῆς, τὰ δάγκωνα ἔτσι, ποὺ τὸ αἷμα τοὺς ἔτρεχε μέσα σὸ στόμα μου. Ἄ, πῶς ἔκανε τὸ αἷμα τοὺς...

Τοῦ κάρω ἐκεῖνη σπάρταξε σάν ποὺλ ποὺ τὸ σμάζον.

Ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ δαγκώνω μὲ λύσσα, μὲ μανία...

Ὅταν τέλος κατόρθωσε ν' ἀποτραβιχθῇ, ἐγὼ κρατοῦσα ἀκόμα στὰ δόντια μου ἕνα κομμάτι ματωμένον, τὸ κόπυ τῆς χεῖλι...

Ἔτσι ἔλασε γιὰ πάντα τὴν ὀμορφιά τῆς, ἔτσι ἔμεινε παραμορφωμένη γιὰ ὀλη τῆς τῆς ζωῆς. Ἔτσι τώρα περὶ δὲν θὰ μωροῖ νὰ φιλήσῃ κἀνέναν κ' οὔτε κἀνεὶς θὰ μωροῖ νὰ τὴ φιλήσῃ.

Ναι... Ἦταν τρεμερὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα... Κατ'ἀστρέμη τὸ ὠραιότερο στόμα τοῦ κόσμου. Μὰ γιὰτὶ νὰ μ' ἀπάντησῃ μ' αὐτὸ τὸ στόμα, γιὰτὶ; Γιὰτὶ νὰ τὸ δώσω; σ' ἄλλον; Γιὰτὶ νὰ μοῦ τὴν φέμματα μ' αὐτό;

Ἄχ, δὲν μποροῦ νὰ ξεχάσω πῶς ἔτρεχε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴ... Ἐπειτα τὴν ἔφρισα σὸ πρόσωπο καὶ τῆς πέταξα κἀνωστρα τὸ κωμικόν τῆς χεῖλι... Ὑστερα ;... Ἐκεῖνη σὸ νοσοκομεῖο. Ἐγὼ στὴ φυλακή !...

Μὰ ἂν καὶ πῶσοε καρὸς ἀπὸ τότε, ἀκόμα καίτε στὰ χεῖλη μου τὸ αἷμα τῆς. Καὶ τὰ φίλιά τῆς. ὦ, ναι... Πότε νοιόθω τὴ φωτιὰ τοῦ αἵματός τῆς καὶ ποτὴ τὴ φλόγα τοῦ φιλήματός τῆς στὰ χεῖλη μου.

Πότε καὶ τὴ βλέπο μερροσά μου ὄφραϊ, σάν πάντα, μὲ ἀπειραχτα τὰ θεῖα τῆς χεῖλη, ποὺ μοῦ χαμογέλοῦν. Καὶ ποτὲ —τὶ φοιχτὸς ἐφύλιτῆς— προβάλλει ἀνίστημι μου ἕνα πρὸσωπο —τὸ πρὸσωπο τῆς— φορτὰ παραμορφωμένον μὲ μὴ πληγὴ ματωμένη σὸ στόμα !...

Μὰ ὄχι, ὄχι... Γιὰτὶ κλαίω; Γιὰτὶ ἔχω τύψεις;

Ἔτσι τῆς ἔβλεπε... Ἔτσι... Τὶ καλὰ !...

Δὲν μπορεῖ περὶ νὰ φιλήσῃ κἀνέναν. Δὲν μπορεῖ νὰ τὴ φιλήσῃ κἀνεὶς !...

Τὴν ἀγκάλιασα καὶ δάγκωσα ἀχόρταγα, ἄγρια τὰ χεῖλη τῆς...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Σὸ ΦΙΔΑΡΓΥΡΟ

Πλοῦσιος εἶσαι, μὰ σάν τρώς (σὲ τρώει ἡ ταγκωινά. Μοιάζεις γκαμήλα ποὺ διὰ στὴ (φλογερὴ) ἔρμητι κ' ἔχει στὴ σάκι τῆς ἀκόμα γεμάτ' ἀπὸ νερό. Γι' ἄλλους δουλεύεις πῶχναινε (πίσω τοὺς τὸν καιρὸ.

Α. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ